

סימן תפ"ב

שאלה - בהמנהג שאין נותנים שלום בשבת (אחה"צ) בזמן מנחה (וכן אין מאחלין גוט-שבת) ממתי מונעין.

תשובה - עיקר המניעה בבין השמשות

ממש. שגור בפי העולם שאין לומר

"שבתא טבא" ("גוט שבת") בשבת ביום לעת ערב, וכל שכן שאין נותנים שלום, וחיפשתי בספרים ולא מצאתי המנהג (ובס' מי"ת מביאו מס' מטעמים), ונראה דמקור המנהג נמי מצד אבילות דמשה, דומה להמנהג המובא ברמ"א (סי' רצ"ב ס"ב) דאין קובעין מדרש בין מנחה למעריב מפני כבודו של משה רבינו ע"ה שמת באותו שעה, ותנן נשיא שמת כל בתי המדרשות בטלין, והא כמו כן אבל אסור בשאילת שלום, אמנם לפי מה שכתבנו בס' נשמת ישראל (ח"א סי' כ') שאינו ברור שאמירת צפרא טבא וכו' הוא בכלל שאילת שלום, יש לומר דה"ה בזה עיקר הקפידא בשאילת שלום ממש, לא באמירת "שבתא טבא" גרידא.

שו"ר בס' מקו"ח להחוי"י (סי' ע"ר) שמביא המנהג שאין אומרים "שבת טוב" לאחר תפלת מנחה (כמו שרגילין לומר אחר תפ"ע ושחרית), ונתן טעם מפני שבימיהם שהיה הביהכ"נ בשדות לא עשו הפסקה אחר תפלת מנחה ותומ"י לאחר מנחה התפללו תפ"ע דחול,

ולפי"ד כשעושין הפסקה באמת אין קפידא
מלומר שבת טוב, מיהו מנהג העולם להקפיד בכל
אופן.

ובנוגע זמן המניעה אולי תלוי בהמנהג הנ"ל
דאין קובעין מדרש בין מנחה למעריב
מפני כבודו של משה רבינו ע"ה שמת באותו
שעה, כאשר נתבאר בדברינו בסימן הקודם.